

Szarajevó

utaztunk.
télen nyár helyett,
mint aki ráér érzelmeskedni,
romantikus téli, tengeri
utazás, bőrönd, pakolás, zsinór,
összekötni életünket,
a ruhák közé hajtogattam anyám
helyett az emlékeimet.
ostoba várakozással
léptem be
a kölcsönlakásba,
rég karok közé,
rég ölelésbe.
sírtam, s az a másik,
csak hallgatott,
várta, hogy
oldódjon meg
magától minden.

s
én csak néztem, ahogy
leveszi fejről a sapkát,
fázik az arca,
remeg a szája,
piros a szája.
hallgattam, bár
jobb lett volna
telebeszélni már az előszobát,

s

lassanként jutni a lakásba,
egyre beljebb. ültem az ágyon,
kesztyűben csíkokat húztam az
éjjeliszekrényre rakódott porba.
reggel az ropogott a fogaim alatt.
tél volt a városi estében,
levetköztek a fák,
az ablakból néztem, hogy meztelen
járdák várják
hasukra a havat.
pucér égő égett a fejünk felett,
alig világított,
ráncba szedte kontúros
vonásainkat.
néztem arcán a beszorult
árnyékokat, egy szó sem illett
a szájára, ujjam a bőrére illesztettem,
hátha ki tudom törölni a port
elfáradt ráncaiból.
eshetett volna
már végre
a hó.

a kölcsönlakásban
nem volt fűtés,
az áram
egy égővel is alig bírt el.
a nyitott ablakban ültem,
lehunyt szemmel
szívtam a levegőt,
s mosolyogva
képzelttem el: a tengerről jött
szelet szívom le.
mosolyognom kellett.
pedig mérges voltam és hideg,
a szeretőm meg szégyellte
magát.
vártunk, túl sokat vártunk,
lassan megsavanyodott benne a

szerelem, megalvadt bennem a
remény.

a kölcsönlakásban
nem találtunk fát, sem szenet.
fáztunk, a szeretőmet
nem érdekelte,
hogy félek: véreset fogunk vizelni.
jajveszéltem, végül valahonnan
könyveket ráncigált elő.
mindkét tenyere fekete lett,
helyenként az arca is,
helyenként az enyém is.
be akart gyűjtani
egy stósz könyvvel.
ettől olyan izgalomba jöttünk,
hogy csak álltunk
a porban úszó szoba közepén
és nem mertünk mozdulni sem.

ültünk kócosan a padlón,
maszatos karokkal, alsóneműben
(túl sok könyvet tüzeltünk be),
a tenyeremet a tenyere
mellé illesztettem, mint
egy elcsúszott imádság, úgy
nézett ki a két kéz.
néztem, ahogy ott ül mellettem,
akkora csöndben, hogy mindjárt
elsírja magát.
esteledett,
a város egészen fekete lett
a kezdődő hóesésben.

aznap a piacon almát vettünk.
az árus megfogta a kezem
és mormolt valamit vigyorogva.
mosolyogtam, a szélben
a fogaimra tapadtak a hajszálok.

a szoknyámban töröltük meg az
almákat,
halkan haraptunk beléjük.
néztem a hullámzó piros tetőkkel
fedett látóhatárt, a kockaköveket,
a billegő antennákat,
a galambokat, ahogy hóna alatt
vitte őket a szél.

délután a kádban pancsoltunk
én a kiürült kapcsolatunkat
használtam
erős érvként a fürdéshez
pucéran fürödtünk,
pucér volt az ég is fölöttünk,
s csak ültünk
a hülésnek indult vízben,
a hab is elolvadt körülöttünk,
beszélni sem tudtunk, úgy szégyelltük
magunkat. minden pillanat egyre
hosszabb lett és már nem lehetett
nevetni meg mindennek örülni,
ránézni sem tudtunk egymásra,
annyira
nem maradt mondanivalónk.